

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пътят през гората (4/24)

След няколко часа пътят започна да става по-труден, а вървенето - толкова мъчно, че Плашилото често се препъваше в жълтите павета, които бяха много неравни тук. Някои, без съмнение, бяха счупени или въобще липсващи, като оставяха дупки, през които Тото скачаше, а Дороти ги заобикаляше. Колкото до Плашилото, то вървеше право напред, защото нямаше мозък, и така стъпваше в дупките и падаше по лице върху твърдите павета. Никога не се нараняваше, обаче, и Дороти го вдигаше и му помагаше да стъпи на крака отново, а той се присъединяваше към веселия ѝ смях за неговото собствено нещастие.

Хермите не бяха толкова добре поддържани тук, както останалите назад. Имаше по-малко къщи и по-малко плодови дръвчета, а колкото по-далеч навлизаха, толкова по-мрачен и самотен ставаше пейзажът.

На обяд седнаха края пътя близо до едно поточе и Дороти отвори кошницата си и извади малко хляб. Тя предложи един резен на Плашилото, но той отказа.

- Никога не съм гладен - каза той, - и имам късмет, че е така, защото устата ми е само нарисувана и ако изрежа в нея дупка, през която да се храня, сламата, с

която съм натъпкан, ще излезе и ще развали формата на главата ми.

Дороти веднага разбра, че това е вярно, така че само кимна и продължи да си похапва хляб.

- Разкажи ми нещо за себе си и страната, от която идваш - каза Плашилото, когато тя привърши с вечерята си. Така че тя му разказа за Канзас и колко сиво беше всичко там и как циклонът я пренесе до тази чудна страна на Оз.

Плашилото слушаше внимателно и каза:

- Не мога да разбера защо би искала да напуснеш тази красива страна и да се върнеш в сухото, сиво място, което наричаш Канзас.

- Това е, защото нямаш мозък - отговори момичето. - Без значение колко мрачни и сиви са домовете ни, ние, хората от плът и кръв, предпочитаме да живеем там, отколкото в която и да е друга страна, без значение колко е красива. Няма друго място като дома.

Плашилото въздъхна.

- Разбира се, че няма как да го разбера - каза той. - Ако вашите глави бяха пълни със слама като моята, вероятно всички щяхте да живеете на красиви места, а в Канзас нямаше да останат никакви хора. Какъв късмет за Канзас, че вие имате мозък.

- Няма ли да ми разкажеш история, докато си почиваме? - попита детето.

Плашилото я погледна укорително и отговори:

- Животът ми е бил толкова кратък, че наистина не знам нищо за каквото и да било. Бил съм създаден едва онзи ден. Всичко онова, което се е случило по света преди това, ми е неизвестно. За щастие, когато фермерът направил главата ми, едно от първите неща, които създаде, били нарисуваните ми уши, така че можех да чуя какво става. Имаше още един Дъвчашц с него и първото нещо, което чух, беше как фермерът казва:

- Фаресват ли ти тези уши?

- Малко са криви - отговори другият.

- Няма значение - каза фермерът. - Пак са си уши - което беше достатъчно вярно.

- Сега ще направя очите - каза фермерът. И така той нарисова дясното ми око и щом приключи, аз се загледах в него и във всичко около мен с огромно любопитство, защото това беше моят пръв поглед към света.

- Това е доста красиво око - отбеляза Дъвчацият, който наблюдаваше време. - Синята боя е най-подходящият цвят за очи.

- Мисля да направя другото малко по-голямо - каза фермерът. И когато второто око беше готово, можех да виждам много по-добре от преди. После той ми измайстори нос и уста. Но аз не проговорих, защото в онзи момент не знаех за какво служи устата. Забавлявах се да ги наблюдавам как създават моето тяло, ръце и крака; а когато закрепиха главата ми накрая, се

почувствах много горд, защото си помислих, че съм толкова човек, колкото всеки друг.

- Този приятел ще плаши враните достатъчно бързо - каза фермерът. - Той просто прилича на човек.

- Ами, той е човек - каза другият и аз бях съвсем съгласен с него. Фермерът ме хвана под мишница, занесе ме до царевичната нива и ме закрепил на високата пръчка, на която ти ме намери. Той и приятелят му скоро си тръгнаха и ме оставиха сам.

- Не ми хареса да бъда изоставен по този начин. Така че се опитах да тръгна след тях. Но краката ми не докосваха земята и бях принуден да си стърча на онзи стълб. Това беше самотен живот, защото нямаше за какво да мисля, тъй като бях създаден съвсем скоро. Много врани и други птици влиаха в царевичната нива, но щом ме видяха, отлитаха пак, мислейки, че съм Дъвчац; а това ме радваше и ме караше да се чувствам доста важен човек. Не след дълго една стара врана полетя до мен и след като ме разгледа внимателно, кацна на рамото ми и каза:

- Чудя се как онзи фермер се е опитал да ме заблуди толкова нескопосано. Всяка врана със здрав разум може да забележи, че си натъпкан със слама.

Тогава тя скочи долу в краката ми и изяде всичката царевична, която искаше. Другите птици, като видяха, че не я наранявам, също се приближиха да ядат царевична, така че за кратко време се събра цяло ято от тях около мен.

-Натъжих се от това, защото това показва, че все пак не съм толкова добро Плашило; но старата врана ме успокои, казвайки:

- Само ако имаше мозък в главата си, щеше да си толкова човек, колкото всеки друг, и по-добър от някои от тях. Мозъкът е единственото нещо, което си струва да притежаваш на този свят, без значение дали си една врана или човек.

- След като враните си тръгнаха, размишлявах и реших, че ще се постарая да си намеря мозък. За мой късмет, ти дойде и ме издърпа от пръта, а от това, което казваш, съм сигурен, че Великият Оз ще ми даде мозък, щом стигнем до Смарагдения град.

- Надявам се - рече Дороти искрено, - защото изглежда ти толкова се тревожиш дали ще го получиш.

- О, да. Аз се тревожа - отвърна Плашилото. - Толкова е неприятно чувството да знаеш, че си глупак.

- Ами - каза момичето, - хайде да вървим. - И подаде кошницата си на Плашилото.

Въобщие нямаше никакви огради на пътя сега, а почвата беше неравна и необработена. Привечер те влязоха в голяма гора, където дърветата растяха толкова високо и близко едно до друго, че клоните им се срещаха над пътя от жълти павеа. Почти беше тъмно под дърветата, защото клоните не допускат слънчевата светлина; но пътниците не спряха, а влязоха в гората.

- Ако този път влиза в гората, трябва да излиза от нея
- каза Плашилото, - а щом Смарагденият град е в другия край на пътя, трябва да отидем там, където ни води.

- Всеки го знае - каза Дороти.

- Разбира се. Ето защо аз го зная - отвърна Плашилото.

- Ако се изискваше мозък, никога нямаше да мога да го кажа.

След около час светлината на деня гаснеше и те се запрепъваха в тъмнината. Дороти не можеше да види нищо, но Тото можеше, защото някои кучета виждат много добре в тъмното; а Плашилото обяви, че вижда толкова добре, колкото и през деня. Така че тя го хвана за ръка и успя да продължи напред сравнително добре.

- Ако видиш някоя къща или място, където може да прекараме нощта - каза тя, - трябва да ми кажеш; защото е много неприятно да се разхождаш в тъмното.

Не след дълго Плашилото спря.

- Виждам малка колиба вдясно от нас - каза той, - построена от дървени трупи и клони. Да отидем ли там?

- Да, разбира се - отговори детето. - Много се уморих. И така Плашилото я поведе през дърветата, докато не достигнаха къщурката, а Дороти влезе и си намери

легло от изсъхнали листа в един ъгъл. Тя си легна веднага и с Тото до нея скоро се унесе в дълбок сън. Плашилото, което никога не се уморяваше, застана в друг ъгъл и изчака търпеливо, докато дойде утрото.